

Arrestnummer C 1896 / 2026
Repertoriumnummer 2026 / 2134
Datum van uitspraak 19 juni 2026
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2025/PGG/237 2025/VJ11/132

☐ Registratie
☐ Verstek
☐ R 32/7
☐ Hypo
☐ Opdracht OM
☐ Aanstelling deskundige
☐ Internering
☐ OS
☐ o.A.

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID, Departement
Kanselarij en Bestuur (C.V.H.), Koning Albert II laan 20 bus
9, 1000 BRUSSEL

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest
ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Hof van beroep
Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Not.nr. GE.64.L3.006684/22

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. _____, (RRN

met Belgische nationaliteit,
geboren _____
wonende te _____
- beklaagde -

2. nr _____, (RRN

met Belgische nationaliteit,
geboren _____,
wonende te _____,
- beklaagde -

1. Telastlegging

De beklaagden zijn verdacht van:

als dader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt:

opzettelijke schending registratieplicht als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, te weten als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar die afvalstoffen inzamelt of handelt of makelt in afvalstoffen die vanuit of binnen het Vlaamse Gewest worden getransporteerd, buiten de gevallen bedoeld in artikel 6.1.3.1, derde lid, besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, niet te hebben beschikt over een registratie als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar, namelijk:

meermaals oude metalen te hebben opgehaald zonder hiervoor over de vereiste registratie te beschikken,

(art. 16.6.3, § 1, eerste lid en 16.6.4. decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid; art. 3, 1°, 2°, 3°, 7°, 18° en 22°, 13, § 1 en 69 decreet 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen; art. 1.2.1, § 2, 44° en 68°, en 6.1.3.1. besluit Vlaamse Regering 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen)

te en/of elders in het Vlaamse Gewest in de periode van 13 april 2018 tot en met 2 december 2022

door

herhaling wanbedrijf na wanbedrijf

met de omstandigheid dat het misdrijf heeft gepleegd sedert hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van ten minste een jaar bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaar is verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.
(art. 56, eerste en tweede lid, Strafwetboek)

Vermogensvoordeel: artikel 42 en 43bis Strafwetboek

zijn eveneens gedagvaard met het oog op de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 168.485,05 euro, zijnde elk 84.242,525 euro, met toepassing van artikel 42 en 43bis Strafwetboek,

namelijk:

- **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
- **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
- **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

OK 1

opbrengst van de wederrechtelijk opgehaalde afvalstoffen, zoals blijkt uit de listing van
(OK 1, st. 11-23) en deze van (OK 1, st. 24-29:
161.212,05 euro (OK 1, st. 2)

OK 2

opbrengst van de wederrechtelijk opgehaalde afvalstoffen, zoals blijkt uit de aankoopborderellen van (OK 2, st. 6-20 en 46), verminderd

met de aankoopborderellen die reeds voorkwamen op de listing var
in OK 1 (OK 2, st. 21-45 en 47-74): 19.065,10 euro (OK 2, st. 3) – 11.792,10 euro: 7.273 euro

* * * *

2. Procedureverloop

2.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 1 oktober 2024 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Ten aanzien van - , eerste beklaagde

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt ; zich bevindende in staat van wettelijke herhaling, voor de enige tenlastelegging:

*tot een **gevangenisstraf** van **18 maanden** en tot een **geldboete** van **12.000,00 EUR**, zijnde **1.500,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

*Verklaart **verbeurd** overeenkomstig art. 42,3° en 43bis Sw. de vermogensvoordelen voor een bedrag van **35.000,00 EUR**.*

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders*
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand*
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR*
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 24,76 EUR.*

Ten aanzien van , tweede beklaagde

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt voor de enige tenlastelegging:

*tot een **gevangenisstraf** van **1 jaar** en tot een **geldboete** van **8.000,00 EUR**, zijnde **1.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

*Verklaart **verbeurd** overeenkomstig art. 42,3° en 43bis Sw. de vermogensvoordelen voor een bedrag van **35.000,00 EUR**.*

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders*
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand*
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR*
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 60,12 EUR.*

Op burgerlijk gebied

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.”

2.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 31 oktober 2024 door de beklaagde
- 31 oktober 2024 door de beklaagde

Deze partijen dienden op diezelfde datum ook elk een verzoekschrift in op die griffie, zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

2.3 Op de rechtszitting van 4 september 2025 (inleidingszitting) legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 22 januari 2026.

Op de rechtszitting van 22 januari 2026 werd de zaak op vraag van de advocaat van [naam] uitgesteld naar de rechtszitting van 17 april 2026.

Op de rechtszitting van 17 april 2026 werd de zaak op vraag van meester [naam], nieuwe advocaat van de beklaagden, een laatste maal uitgesteld, dit keer naar de rechtszitting van 30 april 2026.

Geen van de partijen legde een conclusie neer.

2.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 30 april 2026 in het Nederlands:

- de beklaagden [naam], allebei bijgestaan door meester [naam] voor meester [naam], beiden advocaat met kantoor te [adres];
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door [naam], advocaat-generaal.

3. Ontvankelijkheid van de hoger beroepen – saisine

De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 1 oktober 2024 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Dat is ook het geval voor de grievenformulieren.

De beklaagden duidden in de grievenformulieren dezelfde grieven aan, namelijk met betrekking tot de schuld en de straf, en deden dit nauwkeurig.

De hoger beroepen zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

4. Toepasselijke wettelijke bepalingen

In de telastlegging verwijst het openbaar ministerie naar de op de feiten toepasselijke wettelijke bepalingen, zoals van kracht tijdens de incriminatieperiode. Op 1 april 2026 trad het decreet van 26 april 2024 in werking, tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023 (hierna: het Implementatiedecreet). Artikel 87 van dit Implementatiedecreet heeft artikel 69 van het Materialendecreet opgeheven. Artikel 86 van het Implementatiedecreet wijzigde artikel 68 Materialendecreet, dat nu, sinds 1 april 2026, in plaats van het vroegere artikel 69 voorziet in de toepassing van titel XVI van het Decreet Algemene Bepalingen inzake Milieubeleid op de handhaving van het Materialendecreet.

De aan de beklaagden te last gelegde feiten zijn dus steeds strafbaar gebleven. Aan de straffen is niets veranderd.

5. Beoordeling van de schuld

De eerste rechter besloot tot de schuld van de beklaagden aan de enige telastlegging op grond van de volgende correcte en pertinente overwegingen:

"De eerste en de tweede beklaagde staan onder de enige tenlastelegging als mededaders terecht voor het meermaals ophalen van oude metalen zonder hiervoor over de vereiste registratie te beschikken. De feiten zouden plaatsgevonden hebben te en/of elders in het Vlaams Gewest in de periode van 13 april 2018 tot en met 2 december 2022.

Gelet op de gegevens van het strafdossier en in het bijzonder gelet op:

- *de politionele vaststellingen dat de beklaagden in de periode van 1 april 2020 tot 23 november 2022 verschillende leveringen van oude metalen/schroot/afval hebben uitgevoerd bij en dit volgens de voorliggende listings voor een totaalbedrag van 161.212,05 EUR;*
- *de politionele vaststelling dat de beklaagden voor deze activiteiten niet geregistreerd zijn bij OVAM;*
- *het getuigenverhoor van waaruit blijkt dat de eerste beklaagde een vaste leverancier van oude metalen is en dit vooral als particulier en dat de tweede beklaagde meestal aanwezig is bij deze leveringen, alsook zijn verklaring dat het klopt dat van zijn bankrekening in de periode van 1 april 2021 tot 29 augustus 2022 51 overschrijvingen ten gunste van de eerste beklaagde werden uitgevoerd en dit voor een totaal bedrag van 35.628,79 EUR, alsook een bedrag van 3.293,98 EUR op de rekening van de tweede beklaagde;*
- *de listing die aan de politie overhandigde waaruit deze leveringen blijken en waaruit tevens blijkt dat aan deze leveringen geen identificatieformulieren gehecht waren;*
- *het verhoor van de eerste beklaagde op 22 augustus 2023 waaruit blijkt dat hij een eenmanszaak heeft opgericht via het ondernemingsloket van en hij sedertdien schroot ophaalt en daarvoor niet over personeel beschikt; hij heeft geen OVAM-nummer of een registratie daartoe omdat niemand hem dat gezegd heeft, hij dacht dat dat voor hem zou doen;*
- *de verklaring van de eerste beklaagde dat hij samen met de tweede beklaagde in rondrijdt met zijn bestelwagen en zij bij vaste klanten het schroot ophalen, dat de tweede beklaagde daarbij de chauffeur is omdat hij geen rijbewijs heeft; ze leveren alles bij een schroothandelaar en worden daarvoor uitsluitend betaald op hun bankrekening;*
- *zijn verklaring dat er identificatieformulieren worden ingevuld en deze documenten bij zijn boekhouder zouden liggen, hetgeen manifest wordt*

tegengesproken door de tweede beklaagde in haar verhoor daar er geen sprake blijkt te zijn van een boekhouder;

- *de bekentenis van de eerste beklaagde dat de op zijn bankrekening aangetroffen bedragen van 35.628,79 EUR en 17.967,80 EUR afkomstig zijn van de leveringen van schroot die hij heeft opgehaald en dat hij ook af en toe betalingen laat toekomen op de rekening van de tweede beklaagde;*
- *geconfronteerd met de vaststelling dat uit onderzoek gebleken is dat in de onderzochte periode van 1 april 2020 tot 23 november 2022 de beklaagden samen voor 87.828,05 EUR oude metalen hebben binnengebracht en in de periode van 1 april 2021 tot eind september 2022 zij 65.135,57 EUR op hun rekening ontvingen van [] en 73.384 EUR van [] in de periode van 19 mei 2020 tot 23 november 2022, stelde de eerste beklaagde dat dat mogelijk is, maar dat met dat geld het schroot ook werd aangekocht en niet alles winst is; ze hielden maximum 300 EUR per dag over aan hun activiteiten; vroeger deed hij dit alles in het zwart, maar nu heeft hij alles aangegeven en liet hij alle toeleveringen op zijn BTW-nummer plaatsen wat ook bij zijn boekhouder in [] bewaard zou worden en dat de tweede beklaagde deze boekhouding aan de politie kon bezorgen hetgeen evenwel lopende het onderzoek noch op de zitting gebeurde;*
- *het verhoor van de tweede beklaagde waarin zij bekent de eerste beklaagde soms te helpen met het ophalen van schroot en ervan uit te gaan dat indien er een BTW-nummer is, er ook een OVAM-nummer is; haar verklaring dat zij meestal de vervoersdocumenten invult omdat de eerste beklaagde niet kan lezen of schrijven;*
- *de verklaring van de tweede beklaagde dat de eerste beklaagde één rekening heeft waarop deze gelden worden gestort en soms ook haar KBC-rekening daartoe gebruikt wordt en dit wanneer het verkoop van persoonlijk schroot van de eerste beklaagde betreft;*
- *de verklaring van de tweede beklaagde dat de bedragen van de toeleveringen niet verwerkt zijn in een boekhouding omdat de boekhouder hen niet wou helpen daar de eerste beklaagde schulden had;*

zijn de feiten onder de enige tenlastelegging met de daarin omschreven incriminatieperiode afdoende bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde. (...)"

Het hof treedt deze overwegingen bij en maakt ze tot de zijne. Het voegt er nog aan toe dat de aankoopborderellen van [] een periode bestrijken die aanvangt op 13 april 2018 (zie stuk 5, OK 2), reden waarom de aanvangsdatum van de incriminatieperiode is bepaald op die datum.

De beklaagden handelden wel degelijk met opzet. Zo het schuldbestanddeel van een misdrijf, zoals in dit geval, bestaat in (algemeen) opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, kan de rechter het bestaan van dit opzet immers

afleiden uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat wanneer hij rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt. Dat laatste is niet het geval. De beklaagden kunnen zich evenmin verschuilen achter onwetendheid. Beide beklaagden werden bij vonnis van 5 juni 2018 van de correctionele rechtbank te Gent een eerste keer veroordeeld voor het inzamelen en verkopen van schroot aan schroothandelaars, zonder daarvoor over de vereiste registratie te beschikken. Niettegenstaande ze hierdoor dus gewaarschuwd waren, gingen ze nog verschillende jaren door met deze illegale praktijk. Evident was het ook niet aan de schroothandelaars of aan het sociaal secretariaat om hen te wijzen op de verplichting tot registratie. Iedereen behoort de wet te kennen en na te leven.

De eerste rechter heeft de beklaagden terecht schuldig verklaard aan de enige telastlegging.

6. Straftoemeting

6.1 De beklaagden pleegden de feiten van de telastlegging met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen voor elk van beiden slechts één straf toepast (art. 65, eerste lid, Strafwetboek).

De beklaagden hebben afvalstoffen (oude metalen) ingezameld en verkocht zonder dat ze waren geregistreerd als inzamelaar of afvalstoffenhandelaar. Om milieuschade te verhinderen is controle op afvalstromen absoluut noodzakelijk. Door zich niet te registreren maakten de beklaagden die controle onmogelijk. Ze vervalsten bovendien de concurrentie met sectorgenoten die zich wel inspannen om de voorwaarden, verbonden aan de activiteit van afvalstoffenhandelaar, na te leven.

is jaar. Niettegenstaande zijn jonge leeftijd telt zijn strafregister drieëndertig veroordelingen, waarvan tweeëntwintig veroordelingen voor verkeersmisdrijven. Daarnaast werd hij veroordeeld voor onder meer diefstal, opzettelijke slagen, oplichting, belaging, vernielingen en inbreuken op de dierenwelzijnswetgeving. Bij arrest van 25 november 2022 veroordeelde het hof van beroep te Gent hem tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank voor vijf jaar voor aanranding van de eerbaarheid, zowel van meerderjarigen als van een minderjarige.

Een afschrift van het arrest van het hof van beroep te Gent van 6 november 2018 ligt voor, voorzien van het bewijs dat het definitief is geworden (zie procedurekaft hof van beroep Gent, stuk 4). In dit arrest bevestigde het hof de veroordeling van de beklaagde door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van zestien maanden en een geldboete van 100 euro voor onder meer diefstallen van oude metalen en misbruik van vertrouwen. Als gevolg van die veroordeling bevindt hij zich in staat van wettelijke herhaling, voor de feiten die hij in huidige zaak pleegde na 21 november 2018.

Deze beklaagde is ook niet aan zijn proefstuk toe wat betreft inbreuken op de afvalstoffenwetgeving. Zo veroordeelde het hof van beroep te Gent hem op 11 oktober 2019 tot een gevangenisstraf van vijf maanden en een geldboete van 1.250 euro voor hetzelfde misdrijf als waarvoor hij in deze zaak terechtstaat (na beroep tegen zijn hoger al aangehaalde veroordeling bij vonnis van 5 juni 2018). Bij arrest van 10 december 2021 veroordeelde het hof hem hiervoor opnieuw, dit keer tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 1.000 euro. Daarnaast veroordeelde het hof hem tot een geldboete van 500 euro voor sluikstorten bij arrest van 25 oktober 2025. Eerder werden hem voor sluikstorten ook al bestuurlijke geldboetes opgelegd, meer bepaald een boete van 500 euro op 1 maart 2019 en een boete van 1.725 euro op 3 augustus 2022.

verblijft momenteel in de gevangenis in strafuitvoering.

is jaar. Ze is de partner van met wie ze samen een zoontje heeft van vijf jaar. Ze is momenteel zwanger van hun tweede kind.

Ook haar strafregister is ongunstig. Ze werd vijf keer veroordeeld voor verkeersmisdrijven. Het hof van beroep te Gent veroordeelde haar bij arrest van 7 december 2022 tot een gevangenisstraf van een jaar met uitstel en een geldboete voor oplichting. Daarnaast liep ze veroordelingen op voor onder meer diefstal, belaging, opzettelijke slagen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg en inbreuken op de dierenwelzijnswetgeving. Ook zij werd, zoals hoger al gezegd, eerder al veroordeeld voor schending van de registratieplicht als afvalstoffenverzamelaar, meer bepaald bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 5 juni 2018 en bij arrest van 10 december 2021 van het hof van beroep te Gent, samen met haar partner . Het hof veroordeelde haar toen tot een gevangenisstraf van zeven maanden en een geldboete van 500 euro. Ze werd drie keer veroordeeld tot een werkstraf.

6.2 Artikel 7 Strafwetboek schrijft de strafdoelstellingen voor die de rechter in overweging moet nemen bij de keuze van de straf en het bepalen van de strafmaat. Deze strafdoelstellingen bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader. De rechter moet zoeken naar een rechtvaardige proportionaliteit tussen het misdrijf en de straf.

Het strafregister van de beklaagden getuigt van een groot gebrek aan normbesef. Beide beklaagden zijn bijzonder hardleers en lijken maar niet te willen ophouden met het plegen van misdrijven. Het hof tilt er net als de eerste rechter zeer zwaar aan dat de beklaagden eerder al werden veroordeeld voor het schenden van de registratieplicht als afvalstoffenverzamelaar, maar die plicht toch naast zich bleven neerleggen en jarenlang

gewoon verder gingen met het verkopen van oude metalen, zonder zich in regel te stellen. Een principieel strenge straf is daarom noodzakelijk.

Het hof maakt wel toepassing van artikel 65, tweede lid, Strafwetboek. De feiten die het hof beoordeelde in het arrest van 10 december 2021 en deze waarover het hof in dit arrest beslist voor zover gepleegd voor die datum, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet. Het betreft telkens het ononderbroken verzamelen en verkopen van afvalstoffen, zonder dat de beklaagden daarvoor de vereiste registratie hadden. Een afschrift van dit arrest ligt voor, met een bewijs dat het kracht van gewijsde heeft (zie OK 4). De in het arrest van 10 december 2021 aan beide beklaagden opgelegde straffen volstaan om ook de feiten in dit dossier te bestraffen, voor zover gepleegd voor de datum van dat arrest.

Het hof veroordeelt de beklaagden enkel nog voor de feiten van de telastlegging, gepleegd vanaf 10 december 2021, tot en met 2 december 2022, en legt hen daarvoor allebei een effectieve gevangenisstraf en geldboete op, zoals hierna bepaald.

Het hof gaat dus niet in op de vraag van de beklaagden om hen te veroordelen tot een straf met probatie-uitstel of een werkstraf. Allebei werden ze eerder al veroordeeld tot een werkstraf, maar toch bleven ze misdrijven plegen. Ook een straf met probatie-uitstel is niet aan de orde. verblijft momenteel in de gevangenis. Zijn strafeinde is voorzien voor 2033. Geen van beide beklaagden lijkt oprecht gemotiveerd om probatievoorwaarden na te leven. Bovendien zijn er niet echt voorwaarden, die eventueel verband houden met het misdrijf waarvoor ze in huidige zaak worden veroordeeld en die nuttig zouden kunnen worden opgelegd. Daarbij komt nog dat zowel een werkstraf als een straf met probatie-uitstel in dit geval onvoldoende uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring van de daden van de beklaagden. Dergelijke straffen zouden hen onvoldoende aanzetten om hun gedrag duurzaam te veranderen.

De geldboete waartoe het hof de beklaagden veroordeelt, compenseert enigszins de maatschappelijke kosten die ze veroorzaakten onder de vorm van de inzet van politie en justitie. Ze moet nog met 70 deciem (x 8) worden vermeerderd. De vervangende gevangenisstraf die het hof voorziet, spoort de beklaagden voldoende aan om de geldboete te betalen.

7. Verbeurdverklaring

Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van de uit het misdrijf van de enige telastlegging voortkomende vermogensvoordelen, zoals hoger weergegeven. Aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 42,3° en 43bis Strafwetboek is voldaan.

Omdat het niet aanvaardbaar is dat de beklaagden in het bezit blijven van de opbrengst van het door hen gepleegde misdrijf, beval de eerste rechter terecht de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen.

De totale vermogensvoordelen werden door het openbaar ministerie correct begroot op 168.485,05 euro, of 84.242,52 euro voor elk van de beklaagden. De beklaagden vormden ook tijdens de incriminatieperiode een gezin, en haalden in gelijke mate voordeel uit de opbrengsten van het misdrijf.

Uit de lijsten van de schroothandelaars blijkt dat de beklaagden van dit bedrag van 168.485,05 euro, 36.244,03 euro aan vermogensvoordelen realiseerden vóór het al aangehaalde arrest van 10 december 2021. Het grootste deel werd dus gerealiseerd in de periode van 10 december 2021 tot en met 2 december 2022, namelijk 132.241,02 euro.

Het hof maakt toepassing van artikel 65, tweede lid, Strafwetboek ook voor wat betreft de verbeurdverklaring en zal geen (bijkomende) verbeurdverklaring opleggen voor de feiten die de beklaagden pleegden in de periode voor 10 december 2021. Het hof verklaart enkel de vermogensvoordelen verbeurd die dateren van de periode van 10 december 2021 tot en met 2 december 2022.

Om de beklaagden geen onredelijk zware straf op te leggen, herleidt het hof het bedrag van 132.241,02 euro tot 70.000 euro, of 35.000 euro voor elk van beide. Aangezien dit geld niet meer kan worden aangetroffen in het vermogen van de beklaagden, slaat de verbeurdverklaring op het equivalent bedrag.

Bij het bepalen van de omvang van de te verbeuren vermogensvoordelen moet geen rekening worden gehouden met de door de beklaagden gemaakte kosten en dus ook niet met het bedrag dat ze zelf hebben betaald voor de aankoop van de metalen.

8. Kosten – bijdragen – vergoeding

De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten van de strafvordering zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, voor het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Veroordeeld tot een correctionele hoofdstraf moeten de beklaagden de bijdrage betalen van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 90 deciemmen tot 250 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 Tarief Strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd

62,37 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten van de strafvordering in beide aanleggen met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1, wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

9. Burgerlijke belangen

Terecht hield de eerste rechter de burgerlijke belangen ambtshalve aan, met toepassing van artikel 4, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan als volgt:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

verklaart de beklaagder schuldig aan de feiten van de
enige telastlegging;

beslist dat de feiten, voorwerp van het in kracht van gewijsde getreden arrest van het hof van beroep te Gent van 10 december 2021 en de aan het hof voorgelegde feiten, gepleegd vóór die datum, voor de beide beklaagden samen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet;

beslist dat de bestraffing voorzien in het arrest van 10 december 2021 voldoende is voor al deze feiten en dat het niet nodig is om hiervoor een bijkomende straf, inclusief verbeurdverklaring op te leggen;

stelt voor de beklaagde de staat van wettelijke herhaling vast;

veroordeelt de beklaagde voor de feiten van de enige telastlegging, gepleegd vanaf 10 december 2021 tot en met 2 december 2022, tot een **gevangenisstraf** van **één jaar** en een **geldboete** van 1.000 euro, met deciemmen gebracht op **8.000 euro**, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde voor de feiten van de enige telastlegging, gepleegd vanaf 10 december 2021 tot en met 2 december 2022, tot een **gevangenisstraf** van **acht maanden** en een **geldboete** van 500 euro, met deciemmen gebracht op **4.000 euro**, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verklaart, voor de feiten van de enige telastlegging, gepleegd vanaf 10 december 2021 tot en met 22 december 2022, elk van beide beklaagden **verbeurd** van het equivalent van **35.000 euro**;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 90 deciemmen en zo gebracht op telkens 250 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bedrag van 62,37 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 84,87 euro in eerste aanleg en op 153,24 euro in beroep.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof, de veroordeelde op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, en op de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

In het bijzonder wijst het hof op:

- 1) de door de minister van justitie toe te kennen strafuitvoeringsmodaliteiten van:*
 - de uitgaansvergunning;*
 - het penitentiair verlof*

- *de plaatsing in een transitiehuis*
 - *de onderbreking van de strafuitvoering*
 - *de invrijheidstelling met het oog op verwijdering en overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het kader van hun imminente verwijdering*
- 2) de door de strafuitvoeringsrechter en de strafuitvoeringsrechtbank toe te kennen strafuitvoeringsmodaliteiten van:*
- *de beperkte detentie*
 - *het elektronisch toezicht*
 - *de voorwaardelijke invrijheidstelling*
 - *de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering*
 - *de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, opgelegd bij wijze van uitvoering van de ontzetting van het in artikel 382bis, eerste lid, 4°, Strafwetboek bedoelde recht.*

|

Kosten eerste aanleg:	
Afschriften:	€ 45,00
Dagv. 1e bekl. (gev. Bev.):	€ /
Dagv. 2 ^e bekl.:	€ 32,15
	€ 77,15
+ 10 %:	€ 7,72
Totaal:	€ 84,87

Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 70,00
Dagv. beklaagden:	€ 33,31
	€ 139,31
+ 10 % :	€ 13,93
Totaal :	€ 153,24

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer , als waarnemend kamervoorzitter en plaatsvervangende magistraten en in openbare rechtszitting van **19 juni 2026** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, met bijstand van griffier